

SVART SOL

Nikki Fager Myrholm

Några verkar tro att sorgen är ett rum som man besöker en stund och sen går ut. Kanske som ett tonårsrum med affischer på väggarna, kläder på golvet och samlingar av glas med slattar av O'boy. Någonting man lämnar bakom sig sen.

Vi som gått in i sorgens rum vet det inte är sant. Vi vet att den inte är ett rum, utan en labyrint. Vi vet att dörren slår igen bakom och försvinner. Det går att komma ut, men genom en annan dörr och till en annan plats.

Denna essä är en samling texter om mitt sökande efter den där dörren.

– *Det jeg føler Nikki, jeg føler egentlig att det är flere som vil kommunisere med deg her no. For jeg føler att det är en dame men jeg føler också att det er en man. Jeg føler att den mannen som er her, jeg føler att det är en yngre man.*

– *Mm.*

– *Vet ikke helt hvor jeg ska gå med denne, men eg føler egentlig att den energien til denne man er starkest no. Det stemmer med det besøket du ønsker?*

– *Mm.*

*allt får
plats i
bagaget*

Jag dejtade en kille jag inte tycker om. Jag vill bara inte vara ensam. Han heter Eirik och just nu är han det närmaste jag har en vän. Kvällen innan jag skulle åka dök han upp utanför mitt hem. Jag hade bett honom att inte komma. Han ringde elva gånger inom loppet av sju minuter och jag släppte in honom till slut. Han sov över, fast jag inte egentligen ville. Jag var inte i skick för diskussion.

Under tågresan morgonen därpå skriver jag fyra versioner av en dikt om förruttnelse och när jag är framme hämtar hon mig vid centralen. Hon har nyckeln till lägenheten och går in direkt. Jag tvekar vid tröskeln. Jag vill inte gå in, jag vill inte andas in det lilla som finns kvar. Jag söker efter någonstans att rikta mitt obehag. Flackar med blicken tills den landar på mina fötter och ur mig sipprar en ilska över hur fula skor jag har. Jag kliver in.

I bokhyllan står rader av spänningsromaner och en sliten bit kartong med små rosa pärlor på, sådana man lägger på en plastplatta och stryker ihop. Dessa är fastlimmade och många har fallit av. Man förstår ändå att de en gång format ett hjärta. På baksidan står mitt namn i blockbokstäver. (Än idag har jag samma handstil.) Fotografierna ligger på hög och luktar svavel och på köksbordet står en kopp med en munfull kallnat kaffe kvar. Möblerna var aldrig hans och det ger mig en klump i halsgropen. Jag öppnar den översta lådan i byrån. Där ligger almanackor med skinnomslag. Det står något varje dag. En siffra eller en lista med namn. I en glasburk som en gång innehöll saltgurka ligger fimpar och väntar. Hon berättar att han sparade dem till fattiga dagar innan lön.

Badrummet är fläckfritt rent och sängen har inga lakan. Jag får en känsla av att han visste.

Allt får plats i de väskor som finns.
Allt får plats i bagaget.
Allt får plats under skrivbordet i mitt rum.

Dagen efter får vi en guidad tur av hans arbetsplats. Vi åker minibuss och en kvinna i framsätet pekar och pratar högt på norska. Jag försöker lyssna och ta in vad hon säger, men tappar hela tiden fokus. Jag tar några bilder i smyg. Hon upptäcker mig, men ger mig tillåtelse.

”Det er greit.”

Allting omkring oss är kolossalt och i pastell. Det är en absurd kombination. De stora maskinerna liknar varelser med långa, muskulösa armar och ben som jagar efter en. Eller lekfulla karuseller som slungar en runt, runt tills magsäcken vänder sig. Jag känner ett stigande illamående.

Minibussen stannar framför en byggnad och vi följer kvinnan upp för en trappa, till ett omklädningsrum. Hon berättar att han brukade äta sin lunch här och nickar mot en bänk framför en rad med skåp.

Jag känner
ett litet sting av gemenskap
och ett litet sting av förlust.

I rummet finns två toaletter med neonorange dörrar. Den vänstra har uppbrutet lås. Vid denna tröskel känner jag ingen tvekan. Jag går in och ser mig själv i spegeln. Mitt ansikte är svullet. Jag skriver till Eirik att jag inte vill träffa honom igen och sen tar jag en selfie.

Jag undrar om jag är ensam om att gråta
(hulkandes, snordroppande över handfatet)
av att tänka på Wayne's coffee's uteservering.

– *Kan du forstå den følelsen? Nei? Du forstår ikke helt det. Før då är det et eller annet jeg missforstår her, når eg spør är det nåt jeg ikke forstår helt.*

– *Mm.*

– *Jeg trenger ju ikke å forstå heller, men det er bara det att förmidle riktig, sant? (paus) Vet du vad Nikki, jeg føler att det är et spesielt minne han vil fortelle om her. Men bare husk det, kanskje kommer du på noe etter hvert som du tenker «ja, det var det han ment». Så la jeg bare det ligge.*

– *Mm.*

– *(paus) Nå tror jeg han snakker om ditt liv nå, Nikki. Eh, eh... kan du forstå følelsen han gir meg av att du bor nær byen men ikke helt inne i byen?*

Lupinerna i diket följer hela vägen,
skiftar mjukt i sjukliga nyanser
som utslagen på halsens tunna hud.

På vattnet verkar solen svart.
Finns ingen himmel, bara moln.
Fåglar flyger längs mitt fönster,
som varning eller hån.

Alla klockor går en kvart för fort,
för att jäkta oss i tid.
Ändå missar jag varenda chans,
med en hårsmåns marginal.

Jag står på tröskeln till ditt hem.
Jag vill inte gå in.
Jag vill inte andas in
det lilla som finns kvar.

Vi går på led med brutna ryggar,
varannan hand knuten kring hö.

Det luktar ruttet kött,
men det är inte du,
inte än.

*åderbräck
ibland*

Solen skiner rosa och skuggorna skär våldsamt marken upp i stycken. Snön är inte vit. Den är en spegel, den är ett eko. Reflekterar sin omgivning, repeterar det vi ser. Stora trädets grenar klänger, slingrar sig förbi tre rangliga stammar som verkar testa sig som grupp. Jag undrar vad de spelar för typ utav musik. De påminner mig om några klena tonårsben i stuprörsjeans som jag var kär i runt år 2006. Jag tror de spelar någon pubertal poppunk. Vid sidan av trion sitter en person i knallröd mössa.

Det finns sammanlagt sex stycken bilder från tillfället. I två av dem har ännu en person tillkommit. Bilderna är suddiga och skiftar i ljusstyrka och nyans. Personen i den röda mössan far fram och tillbaka både mellan bilderna och inom bildernas kanter. Fotografen verkar springa efter. Mössan ser ut att vara lite för stor, den har ibland kasat ner framför ögonen. Fotografen har brytt sig så lite om komposition att det slagit över och därför plötsligt kan framstå som något ytterst genomarbetat. Det är en serie magiska bilder.

Skuggorna på marken liknar nästan åderbräck ibland, mot den kuperade, upptrampade snön. De tunna grenarna är som tecknade, oerhört försiktigt, med stiftpenna. I en bild skymmer något linsen och det mörkaste i skuggan är inte svart, men djupt lila. Det finns två bilder där himlen anas i ett hörn. Med ens blir världen så gripbar. De är de minst magiska bilderna i serien.

Hittills har jag återkommit till dessa foton fyra gånger i mitt arbete. Med denna text blir det fem. Jag har fått frågan flera gånger, om min bildbank kan ta slut. Men det tror jag inte att den kan. Varje gång jag återvänder till en bild jag studerat många gånger förr hittar jag något nytt. Kanske släpper jag dem någon gång, men inte riktigt än. Det ger mig en känsla av trygghet, att veta att de finns vid min sida när så mycket annat fallit bort.

Första gången jag fastnade var det på grund av mössan. Kontrasten mellan den kraftiga röda färgen och den nästan utfrätta snön var hypnotiserande. Sist jag tittade var det något annat som förtrollade mig. Träden som verkar vara igång med någon slags långsam dans, de oförutsägbara färgerna och hur skuggorna tycks berätta något ytterligare om det de är ett spår av. Jag ville komma åt det sistnämnda, det skuggorna förmedlar. En hemlig berättelse som göms så synligt i det som finns mitt framför oss, att den smälter in och inte blir ifrågasatt.

Jag zoomade in och klippte bort kanterna och personen i den röda mössan. Det skuggsiluetterna berättade för mig satte jag i hörnet, i en grön cirkel. Precis så här vill jag ha det, till nästa gång.

Jag tycker om processen av att lägga till och plocka bort. Att flytta saker i målningarna hit och dit och hit igen, precis som personen i den röda mössan verkar flyga fram och tillbaka inom fotots ramar. Det jag söker är odefinierbart, men jag känner igen det så fort jag hittar det. Sådan har jag blivit, mest en blick som skannar av och en hand som letar men utan att veta efter vad.

Jag köper frukt jag inte äter,
fyller en skål att studera
för att förstå
förfallet under marken.

Av jord är du kommen,
jord skall du åter bli.

På lördagar går jag till kyrkogården
och lägger Filidutter på gravstenarna.
(Så långt lagret räcker)

Allting är fortfarande något som komma skall.
En dag kommer jag istället hälla öl i rabatten.

*den lilla
skoknekten*

Jag tappade min telefon i marken när jag väntade på bussen hem från skolan. Skärmen sprack upp i ådror, som tunn is mellan sko och vattenpöl. Resan är två och en halv timme lång, mest motorväg och outhärdligt tråkig. Jag förstår inte hur jag orkade åka här, tur och retur, varje dag förut. (Men det orkade jag ju inte heller.) Två byten senare går jag av vid Strandvägen.

Nu tänkte jag säga att jag halkade fram på den hala trottoaren men det gjorde jag nog inte. Det var bara november, inte var det väl någon is då? Jag kommer inte riktigt ihåg, men minnet innehåller känslan av något kallt och kallt. Halt och svalt, som glatta gator.

Jag går ner för gatan, upp för trappan och rycker i dörren som är låst. Bakom den räfflade glasrutan är det mörkt. Jag trycker ned handtaget igen. (Det är fortfarande låst.) Läger handen mot dörren. Knackar inte. Jag bara lägger handen där, öppen och utan tyngd. Så står jag i kanske en minut, mitt i en icke-knackning. Sedan går jag till baksidan av huset.

Altanen står där den alltid stått och jag tänker på alla igelkottar som bor under den. De kanske ligger i ide nu, ärligt talat vet jag inte ett skit om igelkottar mer än att de inte bör dricka mjölk men att jag ändå alltid gav dem liter efter liter i små rosa plastskålar när jag var barn. Brädorna knarrar under mina fötter och över mitt huvud hänger ett långt snöre med klädnypor. Ett namn på varje, mitt namn på en. På bordet ligger inte längre någon duk. Jag bryr mig inte om den vänstra dörren, den har aldrig varit olåst. Den högra är det inte heller nu. Handtaget är rör sig inte ur fläcken och jag fläcker fönstret med sminket på min panna som jag lutar mot det svala glaset. Mina näsborrar och min mun lämnar märken utav imma, som växer och drar ihop sig i takt med mina andetag.

På husets vänstra kortsida (sett från gatan) finns ännu en dörr. Jag går ditåt på knastrande grus. Det är mörkt ute nu och jag försöker smyga som för att inte väcka någon, fastän det knappt blivit kväll. Jag ser inte en centimeter framför mig när jag kommit ner för trappan som leder till källardörren, men i kroppen finns som tur är minnet av ungefär i vilken

höjd ett dörrhandtag sitter. Men ja, ni gissade rätt, dörren var låst.

Nu börjar jag undra vad i helvete det är som pågår.

Jag återvänder till altanen.

En gång när jag var kanske nio år gick toalettdörren i baklås. Den gjorde det ibland. Jag bankade och skrek men ingen hörde mig för alla satt i tv-rummet och tittade på Bingolotto eller tecknade på gamla kuvert. Den dagen klättrade jag ut genom fönstret och sprang in genom dörren. Detta blev dagen då jag klättrade in genom samma fönster och sprang ut genom dörren. (Men nu går jag händelserna i förväg.)

På altanen står fortfarande fyra gedigna stolar i trä. I dem kunde nästan tre barnbarn få plats på bredden, någon gång på 90-talet när vi fortfarande var ganska små. Jag släpar fram en till badrumsfönstret och kliver upp. Jag känner mig lättad när jag ser att det inte är stängt, som det aldrig varit. Äntligen är något som det alltid varit.

På andra sidan fönstret ligger tiden och luften stilla. Elen är avstängd. Det enda som gör det möjligt för mig att se någonting är det svaga skenet från gatlyktorna genom fönstren. Jag öppnar badrumsskåpen och glor hålögt på de prydligt uppradade produkterna. Det ena är mer välfyllt och det andra innehåller en kam som jag drar genom mitt hår. Jag går ut i hallen och ser att det ligger en ficklampa på byrån.

Här är så många bäddade sängar. Lika prydligt som alltid, jag förstår inte vem som bäddat dem. Jag lovar att inte sätta mig och skrynkla överkastet, jag ska bara stryka handen lätt på. Jag låter den knappt nudda tyget, bara dess ludd i randigt orange, beige och brun kittlar min handflata. Om det hade funnits el hade jag satt mig vid datorn och lagt en Harpa, men istället står jag och stirrar på väggen som inte bara är en vägg utan fylld av speglar. Jag betraktar mig själv. Bländar mig med ficklampan. ”Som om det spelar någon roll!” utbrister jag och dunsar ner på sängen.

Äh, nu ljög jag för dramatisk effekt. Jag satte mig bara, tyst och varsamt, på sängens gavel. Och så sträckte jag fram en fot för att stryka mattfransarna på plats.

I köket lyfter jag på telefonluren, men det bara tjuuter. Jag tittar på klockan över dörrhålet och jag vet att den går för fort. Men jag vet inte hur mycket. Jag undrar om mamma undrar var jag är och jag undrar om någon har försökt att nå mig. Jag tittar på min egna telefon. Jag tycker att skärmen liknar min handflata, om min handflata vore ett nedsläckt avgrundshål. Samma små sprickor och streck.

På matsalsbordet i vardagsrummet ligger det olika högar med papper. Det känns inte bra. Jag rör dem inte, men jag tycker inte om att de ligger där. Jag vänder ryggen till och tittar istället på soffan. Den fula, underbara soffan.

Jag trycker inte på tv-knappen (det finns ju ingen ström) men jag hör precis hur den låter när man stänger av.

Schhhhwumm.

Ett ljus som äts upp av skärmens svärta, dras in mot mitten och försvinner.

Tänk dig nu en kvittrande vårfågel. Tänk dig en fågel på vårens första dag, som väcker dig tidigt på morgonen. Solen lyser gul, sipprar in mellan persiennerna, lämnar bara små fläckar och ränder på väggen. En liten fågel med stor röst vill lägga vårens första kvitter på vårens första dag.

Det börjar

Shwuuuu-ii-uu...

Men avbryts. Och avslutas hastigt och hårt, inte bleknande.

Shwu!

Så lät det.

Exakt så lät det när han hade varit iväg en kort stund och kom tillbaka och såg att någon hade tagit hans plats i soffan. (Sedd från dörren till köket är det platsen längst till höger.)

Shwu! och en kvick gest med tummen, över axeln, för att visa i vilken riktning han önskar personen. Bort! Flytta dig från min plats! Jag sätter inte mig där nu heller. Jag sätter mig bara nära, där man kunde vara för att se tvn bra och för att nå att kittla honom under fötterna när han slumrade till med de klumpiga händerna knutna över magen.

Egentligen vet jag så klart vad i helvete det är som pågår.

Jag går ner en våning. Nu behöver jag verkligen ficklampan, hit når inga gatlyktor. Jag drar i vävtapeten på vägen längs trappan men hejdar mig i rycket. (Förlåt!)

Skafferiet luktar precis sådär. Ni vet. Mjöl och kanske lite kartong. Som barndomens önskan om hemliga lådor med knäck, gömda bakom högar av bakplåtspapper. Jag rotar efter syltkakor men utan fynd.

I tvättstugan ligger sängkläder och badlakan i högar högre än mig. Där luktar också precis sådär, ni vet. Sköljmedel på djupet. Liksom år efter år av sköljmedel. Sköljmedel ända in i mörgen. Alltid borttaget ludd, alltid ett noggrant lugn och perfekt vikta lakan. Sträckta och manglade.

Jag ger upp, jag går upp. Slänger en snabb blick till vänster innan trappan. In i rummet med fondväggen. Ett gult motiv, en stig i en skog. Där har jag suttit många timmar och lekt i tanken, drömt mig in i bilden. Undrat vad som finns bakom stigens krön. Där inne är det alltid höst, min bästa årstid.

I hallen igen
faller min blick på en
liten skoknekt.

I hela mitt liv var den ett sagoväsen.
Nu ser jag plötsligt
att den alltid bara var

en ekoxe.

Inget här är sant!

Den räfflade rutan skallrar när jag låter dörren smälla bakom mig.
Jag springer. Jag kommer aldrig tillbaka!

– *Mm. Nu tegnar han et bilde. Du kommer till å se uante, flotte ting. (paus) Han... jeg vet ikke egentlig-, det är en god relasjon her, som kommer her, for deg. Det är en man. (skratt) Jeg må bara si det sån som jeg ser den här mannen, sant? Jeg ser denne mannen som att han är høy og han har mørkt hår, litt sån, eh, kanskje du kjenner han allerede, ikke vet jeg. Lite bølger i håret og, og jeg ser han veldig sån rakryggat og, og han er også veldig trygg på se-, han är veldig trygg på seg sjølv den her mannen. Det mye bilder hos han når han sier dette, han sier "bare ha øyene åpne". Jeg føler att det ikke... Nikki, jeg vet ikke om denne man er i livet dit nå men jeg føler, han är hvertfall ikke nærm deg. Han er i så fall lite mer perifert og-, men håll øyene åpne for han. Håll øyene åpne.*

Här dör ingenting.

Hjärtslagen.

Pulserar hårt i öronen (trädstammarna), bakom revbenen (de smuts gula pinnarna på höjden), längs handlederna (vävda tapeter).

Regnskuren.

Sköljer (hårt arbetande händer), tvättar (små lekande barn).
Ingen är någonsin ensam. Alla är aldrig inte tillsammans.

Du har en självklar plats i en cirkel av flätade fingrar.

Vi löser upp, vidgar ut och knyter ihop igen.

Omgivningen växer i takt med cirkeln och familjerna.

Det finns aldrig inte plats.

Men det finns alltid inte tillräckligt med tid.

Hjärtslagen.

Rätt i ansiktet med vassa, spetsiga knogar.

Regnskuren.

I magen och förblöder.

Nä, här dör ingenting. För här finns inte längre någonting som lever.

Jag sitter på en röd stol mot en mintgrön vägg.
I knät har jag två Budapestbakelser
och grädden kladdar på insidan av kartongens plastfönster.

Du väntar in mig.

På golvet ligger en man med ansiktet nedåt och blöder från
näsan.

Han svarar på tilltal. Han vill ligga kvar.

Vi sätter oss runt köksbordet och lyssnar.

Det är sju personer i rummet,
men jag har bara två bakelser.

Väggen är egentligen vit.

*tänk att
vara ett
evigt skal*

Döden är naturlig. Precis som celluliter, det är också helt naturligt.

Jag har låtit mitt hår växa ut, jag vill ha min naturliga hårfärg igen. Jag har haft rostrött hår i många år men jag orkar inte hålla på att färga hela tiden. Jag vill att det ska bli råttfärgat och naturligt och bara vara.

Jag förvånas över hur förvånande döden visar sig vara.

Ingen pratar med mig,
men
hallå det är ju inte jag som har dött!
Hallå!

Min ateljé är precis vid hissen. Alla tvingas gå förbi mig, men de blundar när de gör det. Jag sitter i en onaturlig position på golvet med ryggen krökt och armen framsträckt mot en pannå. Jag känner mig osynlig och har inte vågat be om varken staffli eller stol i rädsla för att få det bekräftat.

Klipp av det! Kapa allt! Och hur blekt kan jag få det i en sittning?
Jag vill inte vara naturlig! Jag vill inte smälta in i bakgrunden!
Hallå!

Till precis på axlarna får Lena Olin (det är sant, hon heter som skådespelerskan) på Klipperian klippa mitt hår första gången. Så kort hår har jag aldrig haft förr och efter det blir det successivt kortare och blekare. Jag bleker hemma tills det nästan faller av. Ber mamma klippa mer och mer.

Egentligen kunde jag knappast bry mig mindre om hur jag såg ut. Men något behövde ändras och det låg nära till hands. (Det är en helt naturlig reaktion att vilja förändra sitt utseende när man varit med om någonting traumatiskt.)

Jag vet inte om det hjälpte.
Kanske lite grann.
Kanske påpekade någon att jag hade ny frisy.
Kanske inte, jag kommer inte ihåg.

I duschen blev det som tydligast att någonting fattades.
Det jag brukade balsamera fanns inte längre kvar.

(Tänk att balsameras.)
(Tänk att vara ett evigt skal.)

Jag tänker på din kropp, som inte längre finns.
Jag tänker på när den gick från ett du till ett det,
från att resa till att fraktas,
från att kläs på till att emballeras.
Jag tänker på när den brändes till ett pulver.
Jag tänker på hur du bar mig i din famn
och jag tänker på hur jag bar dig i en ask.

Jag tänker på ditt hår,
som som varken växer eller klipps.

Jag var hos ett medium som sa
att du sa
att jag skulle träffa en lång, mörk man
men jag undrar
vem som har tid att bli kär
och så undrar jag
när du blev synsk.

- *Jag har faktiskt en fråga men jag vet inte hur jag ska formulera den.*
- *Ja. Bare gjør det.*
- *Eh. (paus) Det var en sak i april, som jag undrar om, eh... om han tyckte att jag gjorde ett övertramp?*
- *Så sender vi den tanken till ham og så ser vi hva som kommer, sant? (paus) Første følelsen jeg får, att... eh, knyttet till det du spør nå, det er att du lurer på om du har såret noen i denne situasjonen?*
- *Mm.*
- *Det forteller han, du lurer på om du har såret noen. Eh, ha-, han sier, det var noen som ble såret. Men han syns det var rett. Han syns det var rett. Det var noe du sa, Nikki, og det måtte sies. Det är den følelsen jeg får. Det var rett.*

*någonting
ser ut
som en
snäcka*

Jag blundar och föreställer mig en väggbonad. Den existerar. Den hänger på min mammas sovrumsvägg. Den är i ljusa färger, det ser ut som att den är solblekt. Den har hängt på väggar i generationer. Det är några figurer på den. Några mänskliga kroppar och någon slags varelse. Det finns en ring och ett timglas. Något mönster, kanske prickar eller ränder. Kanske både och. Jag ringer min mamma och ber henne skicka en bild på den.

I ateljén har jag två pärmar, en vit och en svart. De är fyllda med bilder på A4-ark i plastfickor. I början hade omslagen någon slags betydelse, men inte längre. Jag skulle behöva köpa en tredje och antagligen en fjärde, för golvet är täckt av papper som inte fått plats. På golvet står också en plastpåse med fotografier. Ibland tar jag med mig några nya och tar hem några andra. Varje dag bläddrar jag igenom ett gäng. Väljer ut någon. (Eller inte, ibland.) Skriver ut några fler, tejpar upp någon på väggen. Ibland vet jag precis vad jag söker, men oftast inte. Bilderna leder mig. Måleriet startar där. (Eller inte, ibland.) Ibland startar det i minnesbilder istället. Ibland i en känsla. Ibland i en besatthet av en symbol. Måleriet startar i mig, i mitt sökande efter vägen ut.

Skapandet är en del av min sorgprocess. Samtidigt är sorgearbete en del av mitt konstnärskap. Så blev det bara. De tog varann i hand, vävdes samman och nu är det så det är. Kanske kräver de varann för alltid. Eller så förändras det. Inte vet väl jag. Vi får se.

(Berätta vad du ser.)

Blicken sugts mot mitten, där en rund form finns. Cirkeln är fylld av streck som virvlar inåt. Det finns ett antal personer. Två nakna, den ena med ryggen vänd emot mig. En som bara är två ögon, en näsa och en gapande mun i ett ingenting. Två huvuden utan kropp, som blickar mot varann. Utöver de nämnda finns ytterligare två ögonpar, utan tillhörande ansikten. Två av ögonen ramar in ett timglas fyllt av sand. Timglasets vittnar om att det finns mycket tid kvar, men påminner om att den inte är oändlig. De sista två ögonen kikar fram under en svart, flottig lugg. Någonting ser ut som en snäcka, något annat som en fjäder. Små hälsningar från djur som varit. Det finns ett tiotal ovala former, kanske juveler. Bleka färger, men samtidigt lysande. En liten, liten steg leder upp men till inget specifikt. Några fjädrar av annan sort, sådana spiraler i metall, finns att hitta lite här och där. Vätska av något slag har lämnat en fläck som liknar en eldsvåda. När jag tittat en stund ser jag en grå, suddig fläck och en blå som jag missade vid första anblick. Den blå är flödande, som ett vattenfall. I ett hörn skyntas en orange och en blekrosa rektangel och en rosett. Tyget är fäst med små knappnålar i hörnen.

(Berätta nu vad du väljer att ta med dig.)

Cirkeln är viktigast. Jag behåller form och plats, men byter innehåll. En cirkel med andra, mindre cirklar, i. Jag tänker på en amulett jag har, ett halsband jag fick av min mamma när jag var liten. Det är också en cirkel med mindre cirklar (och ett öga) i. Det fladdrande är också viktigt. Att det jag ser är upplöst och hänger fritt från väggen. Att det lämnar en ojämn skugga, att det skulle vaja i en vindpust. Jag placerar kropparna där de ska vara, men tar sedan bort dem. Jag testar fram och tillbaka med skallarna och det huvudlösa ansiktet och låter enbart det sistnämnda få vara kvar. Dess gapande mun har något desperat över sig, det är som att den skriker efter hjälp. Snäckan tar jag upp och lägger på en ny plats. Stegen drar jag ut så den blir längre. Jag tar mitt decilitermått och hänger på en spik. Spiralerna virvlar därifrån och hit, de får vara med. Juvelerna blir fler och formas om till droppar, faller häftigt nedåt mot ett dricksglas. I mitt timglas är tiden redan ute. Den är faktiskt inte ens där. Här är alla blickar lite skarpare, stirrar rakt igenom. Och de suddiga fläckarna i grått och blått har blivit vassa och med bård. Trots de tillspetsade, utmanande linjerna är jag lite aktsam. Jag vågar inte låta den sluka mig hel, inte riktigt än. Så jag tar ett steg tillbaka, expanderar bilden och ramar in den i smaragdgrönt.

Din mun är ett sår där ljuset smiter ut.
Dina ögon är gropar där flugor lägger ägg.

Små gröna blad,
ser jag på din hud,
(blod som stannar av)
din hud i blomsterskrud.

Allt kött är hö.
och all blomster dö.

– Nå trekker de energien tilbake og jeg ser att det stemmer med tiden. Men jeg håper du kjenner du har fått de møte du trengte idag. (paus) Då må jeg takke deg for tilliten.

– Tack så mycket. Verkligen.